

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

25 Haziran 2025 S.65

2

Biz Kazanacağız!

Dört bir yanımız ateş çemberi... Savaş, çatışmalar, ortaçağ kalıntılarının dinmek bilmeyen vahşeti!.. Ve "içeride" dur durak bilmeyen baskı, zorbalık, zulüm... Katlanılmaz hale gelen hayat pahalılığı... Her gün bir olay, her gün yeni bir yağma ve vurgun...

2

Editör

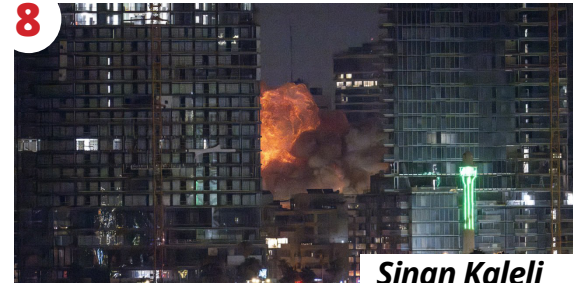
12 Gün Savaşı ve Sonuçları

4

Sendikaların Eylem(!) Planları

8

Sinan Kaleli

12 Gün Savaşı...

11

Halkların Katili NATO Hollanda'da

12

Emperyalistlerin ve Siyonistlerin Savaş Planlarını Bozalım

Biz Kazanacağız!

Manşet

Dört bir yanımız ateş çemberi... Savaş, çatışmalar, ortaçağ kalıntılarının dinmek bilmeyen vahşeti!..

Ve "içeride" dur durak bilmeyen baskı, zorbalık, zulüm... Katlanılmaz hale gelen hayat pahalılığı... Her gün bir olay, her gün yeni bir yağma ve vurgun...

Doğanın acımasız talanı görülmedik boyutlarda. Çürüme artık tarif edilemez düzeyde. Milyonların, on milyonların bir lokmaya muhtaç hale getirildiği ortamda, bir avuç sonradan görmenin debdebeli yaşantısı fütursuzca gözlere sokuluyor. Kamu kaynakları, benzeri görülmemiş ölçüde bu bir avuç asalak ve çevresine öbeklenenler için heba ediliyor.

İşçiye gelince para yok. Emekliye, çiftçiye, gençlere, kadınlara kaynak yok!.. İçeride ve dışarıda kapımıza dayanan açlık, zulüm, kan ve ölüm.

Bu ateş ve ölüm çemberinden tek bir çıkış yolu var: Emegin iktidarı!

Bunca felakete dışımızda imiş gibi davranamayız. Yalnızca kendi sorunlarımız için harekete geçip, diğerlerine seyirci kalamayız. "Sınırımızın ötesi" de, berisi de doğrudan bizim yaşamlarımızla ilgili. Kaderimizi bunların hepsi çiziyor. Çözümü de birbirine bağlı.

İşçiler, parça parça her yerde eylemde, direnişte, hareket halinde. Çiftçiler, doğası talan edilen köylüler aynı şekilde parçalı isyan halinde. Gençler geleceksizliğe karşı öfkeyle kavgaya atılıyor. Kadınlar bu kadın düşmanı düzene toptan başkaldırıyor.

Şimdi tüm bunları emegin iktidar programının maddeleri halinde birleştirmek, ortak kavgayı büyütmek lazım.

Kavgadan, zorbaların saltanatını yıkmaktan başka yolumuz yok! Ya hep birlikte bu vahşet çemberini kıracağız, ya hep beraber yok olacağız!

Savaşacak ve kazanacağız! Venceremos!

12 Gün Savaşı ve Sonuçları

Editör

Siyonist İsrail büyük gürültü ve iddialarla başlattığı 12 günlük savaştan ilan edilmemiş bir yenilgiyle çıktı ve ABD-NATO-İngiltere-Fransa dördlüsünün yardımıyla İran'ın elinden kurtuldu.

Fitratı gereği her zaman tehditkar ve korku salan bir havayla konuşan, propagandasını güç gösterisi üzerine kuran siyonist İsrail, tarihinde ilk defa bir savaştan boyunun ölçüsünü alarak çıktı.

Korku yaymak ve terör estirmek, işgalci İsrail'in fitratında yani yapı, karakter, tabiatında var. Doğuşu, terör, kan ve ateşin ortasında gerçekleşmiş. Siyonistler, karakterlerine içkin kan ve ateşle kurulmuş olmayı her zaman bir övünç vesilesi yapmışlar.

12 gün süren, İran'a ani saldırıyla başlayan savaşı da korku, terör, dehşet saçarak başlattılar ve bununla kazanmayı amaçladılar. Hızlı bir zafer beklentisi içinde oldukları çok açıktı. Hızlı zafer yerine beklemedikleri darbeleri üst üste yemeye başlayınca ağababalarını savaşa açıktan müdahil olmaya çağırdı. ABD, büyük bir gürültüyle savaşa doğrudan katıldı. Ama savaşı sürdürüp İran'a boyun eğdirmek için değil, İran'ı bir "ateşkes'e razı etmek için.

Bir kaç tespit yapmanın zamanı. Birincisi; **bu savaş, İran-siyonist İsrail savaşı değil, siyonist İsrail'in koçbaşı olarak kullanıldığı bir NATO-ABD-İngiltere ile İran arasında yapılan bir savaştı.** ABD'nin savaşa açıktan açığa

sonradan katılması bu gerçeği ne değiştirir ne de gölgeler. ABD'nin savaşın ilerleyen günlerinde, siyonist İsrail'in zor duruma düştüğü bir anda İran'ı bombalayarak savaşa katılmış olması sadece gölgeden çıkıp doğrudan savaş meydanına inmesi anlamına geliyor; başka bir anlamı da yok.

İkinci olarak şu önemli noktanın altını çizmeliyiz: Siyonist İsrail büyük gürültü ve iddialarla başlattığı 12 günlük savaştan ilan edilmemiş bir yenilgiyle çıktı ve ABD-NATO-İngiltere-Fransa dördlüsünün yardımıyla İran'ın elinden kurtuldu.

Üçüncü olarak, faşist Netanyahu ve hükümeti, şimdilik İran'ın elinden kurtuldu ama onu sert bir iç hesaplaşma bekliyor. Ama ondan da önemlisi bu siyonist-faşist takım, Yahudi halkın sert sınıf mücadelesini çok geçmeden kucağında bulacak. Bu mücadele, şimdiden başlamış bir süreçtir. "Yerleşimci" denen haydut, hırsız, yağmacı tayfa değil, ama Filistin Arap halkıyla barış içinde, demokratik, laik, birleşik bir devlet çatısı altında bir arada yaşamaktan yana olan Yahudi halk başlarına gelen felaketin faşist-siyonistlerden kaynaklandığının farkında.

Filistin topraklarının işgali üzerinde kurulmuş siyonist devletin

İşçi sınıfı ve emekçi halklar, gerici-dinci molla rejiminin ne burjuva sınıf karakterini ne de dinci-gerici, anti-komünist siyasal karakterini unutabilir. Buna karşılık, emperyalist-siyonist saldırı karşısında eylemli eleştirisini, eleştiri oklarını siyonist-emperyalist sırtlanlara yöneltmesi bütünüyle doğru ve yerindedir.

“barış, huzur ve güvenlik” içinde yaşanabilecek bir yer olmadığı ortaya çıktı. Öncesi bir yana, siyonist İsrail’de halk on iki gün boyunca sığınaklardan çıkmadı diyebiliriz. Cebinde her zaman başka bir devletin pasaportunu taşıyan büyük bir kesim sürekli savaş havası içindeki bir yerde yaşamak istemeyecektir. Bu, savaş sırasında Kıbrıs’a, Avrupa’ya ya da başka ülkelere kaçmaya çalışan kalabalıkların görüntüsünden rahatlıkla çıkarılabilecek bir sonuçtur.

Yahudi olsun, siyonist olsun, insanların savaş korkusu nedeniyle, işgal altındaki topraklardan kaçması, siyonist İsrail’in aşıl topuğudur. Faşist siyonist hükümet tam da bu nedenle, İran’ın sivilleri hedef alacağı açıklamasını “kırmızı çizgi” ilan etti. Gerçekten de, dışardan gelen göç üzerinde kurulu ve bu göçün devamlılığına yaşamsal olarak bağlı olan siyonist devlet için “sivil”lerin kendini güvende, savaştan uzak vb hissetmeleri çok önemlidir. İran’ın füzeleri bu güveni yerle bir etti.

Siyonist İsrail’in İran’a savaş açması, başına buyruk davranmasının sonucu değil. Bu savaş, başından beri özellikle ABD ve NATO ile planlanmış, koordine edilmiş ve hazırlanmıştır. Dolayısıyla, bu savaş, ABD öncülüğündeki emperyalist devletlerin, hükümetlerin, NATO’nun dünya işçi sınıfına, emekçi halklara, Ortadoğu halklarına karşı yıllar önce başlattıkları savaşın bir devamı ve parçasıdır. Siyonist İsrail’in koçbaşılığında başlatılan savaş, Filistin halkına, Hizbullah’a, Lübnan halkına, Suriye halklarına karşı açılan savaştan ayrı düşünülemez.

Olaylar dizisini böyle ele aldığımızda, “12 Gün Savaşı”nın süreci tersine çeviren bir dönüm noktası olduğunu görürüz. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü, önlenemez biçimde, her yerde ve her alanda sürüyor.

Gericici-dinci molla rejimine gelince... Bu dinci gerici rejimin varlık koşulları nedeniyle yani varlığını korumak için siyonist İsrail’e ve arkasında duran savaşın gerçek güçlerine karşı durması, boyun eğmemesi, bu rejimin anti-komünist karakterini ve esasında yüzünün “Batı”ya dönük olduğunu devrimci-demokratik güçlere unutturmamalı. Leninistler, sorunun bu yanına sürekli ve ısrarla dikkat çekiyorlar. Çünkü, ABD-NATO ve diğer emperyalist güçlere ve elbette siyonist İsrail’e karşı duruş, çoğu kimseye gerici-dinci molla rejiminin bu yanının “ihmal edilebilir” bir ayrıntı olarak görülmesine yol açabiliyor.

Oysa, bu dinci-gerici molla rejimi, örneğin, savaş günleri hariç, zor dönemlerinde bile Rusya ile mesafesini korumuş; Rusya ile hazırladığı “Stratejik İşbirliği Anlaşması”nı kırpa kırpa kuşa çevirmiş, askeri alanı anlaşmadan çıkarmış ve imzalamak için neredeyse bir yıl beklemiştir. Ne zaman ki siyonist İsrail ve emperyalist devletlerin yoğun saldırısına uğradı işte ancak o zaman yardım için Rusya’nın, Çin’in, KDHC’nin ayağına koştu.

İran işçi sınıfı, emekçileri ve genel olarak halkı, siyonist-emperyalist saldırıya kahramanca ve kararlılıkla karşı koydu. Emperyalist işgal ve saldırılar emekçi halklarda direniş, karşı koyma ve başkaldırı

isteğine yol açıyor. Emperyalist ve siyonistlerden yana her tür politika ve politikacı ayaklar altına alınıyor. Şah Rıza Pehlevi’nin oğlunun siyonist İsrail ve emperyalistler hesabına İran halkına yaptığı “ayaklanma” çağrısı tam da bu nedenle sadece alay konusu oldu.

İran halkları, emperyalistlerin, siyonist İsrail’in ve kuklalarının çağrılarına kulak asmadı. Çünkü halk emperyalizme ve siyonistlere karşı mücadeleyi en başa alıyordu. Ama bu demek değil ki, bu yiğit halk gerici-dinci molla rejimini destekliyor. Hayır, emekçi halklar gerici-dinci molla rejiminin yaptığı kötülükleri ne unutuyor ne de affediyor. İran halklarının yaptığı şey, daha büyük bir felaket karşısında gerici-dinci molla rejimiyle hesaplaşmayı bir süreliğine “ertelemek”ten ibarettir. Doğrusu da budur.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar, gerici-dinci molla rejiminin ne burjuva sınıf karakterini ne de dinci-gerici, anti-komünist siyasal karakterini unutabilir. Buna karşılık, emperyalist-siyonist saldırı karşısında eylemli eleştirisini, eleştiri oklarını siyonist-emperyalist sırtlanlara yöneltmesi bütünüyle doğru ve yerindedir.

Siyonistler ve onların gerçek efendileri ne yapsalar kaybediyorlar. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküş içinde olduğu koşullarda onların herhangi bir yerde ve konuda “zafer” kazanacağını beklemek boşuna!

Sendikaların Eylem(!) Planları Kamu İşçilerinin Sabrı Taşıyor

Sendika yöneticilerinin kamudaki yöneticilerle iç içe geçmiş maddi ve politik çıkar ilişkileri, işçilerin uğradığı hak gasplarının ve mobbingin dozunu ikiye katlıyor.

Mart ayında başlatılan Kamu Çerçeve Protokolü (KÇP) görüşmeleri, hükümetin ilk 6 ay (Ocak 2025'den başlayan) için %16, ikinci 6 ay için %8 zam teklifiyle çıkmaza girdi. Kamu işçileri içinde örgütlü olan Hak-İş ve Türk-İş sendikacıları, işçileri bu kadar süre oyalamış olmaktan dolayı devletten yeterince "aferim"i hak ettiler. Hak-İş Başkanı daha önce "Ben devletimin yanındayım" demişti. Yani masada iki karşı taraf yok, masada sadece devleti temsil edenler var. Protokol, karayolları, demiryolları, elektrik üretim santralleri çalışanlarını, bakanlıklarda çalışan işçileri, aile bakanlığı çalışanlarını, üniversitelerde ve hastanelerde çalışan temizlik, güvenlik çalışanlarını ve kamu kurum ve kuruluşlarındaki 600 bine yakın işçiyi kapsıyor.

Görüşmelerin çıkmaza girmesinin ardından, her iki konfederasyon tabanından yükselen itirazları karşılamak zorunda kaldı. "Eyleme varız, greve hazırız" sloganı, bu süreçte damgasını vurdu. Önce Türk-İş eylem programını açıkladı. İçinde işyeri grevleri de olan program, alana yabancılığın resmi gibi. Özellikle sağlık iş kolunda işçilerin nasıl grev yapacakları, oluşabilecek hayati sorunların nasıl çözüleceği ve bütün

bu sorumluluğu işçiden başka kimin göğüsleyeceği sorularının cevabı yok. Yani grevin alanda karşılığı yok. Hak-İş de "Alanlara çıkıyoruz" diyerek bir çok ilde işçileri eyleme çağırdı. Bu eylemlerin(!) yükselen sesleri bir süre daha bastırmak için yapıldığı herkes tarafından biliniyor.

Öncelikle işçilerin zorunlu olarak bu konfederasyonlara katlandıklarını ifade etmemiz gerekiyor. Kamu işçileri birinden yılıp, diğerine topluca geçerek umutlarını tüketiyorlar. Kamuda genel hakimiyet Hak-İş'te olmasına rağmen, Türk-İş bu doldur boşalt yönteminin olmazsa olmazı. Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) sayesinde asgari ücretin biraz üzerinde alıyor olmak ve işyerinde sendikalı işçi olmanın az çok sağladığı olanaklar onları bu kapanın içinde tutuyor. Ancak uzun bir süredir her iki sendika yöneticilerinin kamudaki yöneticilerle iç içe geçmiş maddi ve politik çıkar ilişkileri, işçilerin uğradığı hak gasplarının ve mobbingin dozunu ikiye katlıyor. Bazı yerlerde işçiler kara listeye girme ve işten çıkarılma kumpaslarına uğramamak için sendika üyeliklerine devam ediyorlar. Oysa kamu işçileri, dayanışma dilekçesiyle yetkili sendikaya aidat kesintisine izin verdiği sürece, TİS haklarından hiçbir şey kaybetmiyor. Ancak temel kural

dikkat çekmemek!

Kamu Çerçeve Protokolüne gelirsek, bu protokolün TİS için bağlayıcı olmadığı, daha önce çeşitli şekillerde bildirilmişti. TİS görüşmesine başlamak için ise yetkili sendika bir önceki TİS'in bitiş tarihinden 120 gün önce çağrı yapabiliyor. Devlet tarafını temsil eden TÜHİS sendikası, bütün bakanlıklarla TİS'i yapıyor. Ama herkesin anladığı ve anlayacağı gibi, KÇP görüşmeleri bile yetkili sendikaların ortak tekliflerini iletmeleri ile 27 Şubat 2025'de başlatıldı. En fazla üyesi olan sağlık iş kolunda yaklaşık üç yüz bin çalışanın yasaya göre 1 Eylül 2024'de TİS görüşmelerinin başlaması gerekirdi. Aile Bakanlığının 2024 Temmuz'da görüşmeleri başlayabilirdi. Hiçbir bağlayıcılığı olmayan KÇP görüşmeleri için, aylarca TİS'lerini bekleyen işçiler, geçen seneki maaşlarını almaya devam ederken, her geçen gün biriken borçlarından dolayı daha azına razı ediliyor. Daha önce de olduğu gibi gerek vergi diliminden, gerekse geçmiş alacaklarının bir kısmını kaybedeceklerinden dolayı, her geçen gün alacakları da eriyor.

Önemli konulardan biri de, her iki masada da sadece yüzdeliklerin konuşuluyor olması

ya da saatler sonra kapılar açıldığında sendikacıların "Bir teklif gelmedi" deyip ortadan kayboluyor olmaları. **Her şey işçilere kapalı ve işçiler kendileri hakkında karar vericilerin niyetlerinin farkındalar.** Kamu işçisinin en önemli sorunlarından biri görev tanımlarının çok esnek olması ya da olmamasından dolayı, her kurumda emir eri gibi kullanılıyor olmaları. Bu tanımsızlık, işçilerle kamu emekçilerini de karşı karşıya getiriyor. İşçiler TİS'de görev tanımlarının da olmasını istiyorlar. Kreş hakkı gibi çok temel haklar bile olmadığı gibi, her TİS diğerinden daha ağır bir disiplin cetveliyle karşılarına çıkıyor.

Kamu işçilerinin ortak özellikleri, sosyal medya ve whatsapp gibi gruplar yoluyla sürekli haberleşme halinde olmaları. Bordrolarını bile gruplarda paylaşıp diğer illerle, bakanlıklarla karşılaştırıyorlar. Her bilgi hızla yayılıyor. Tabii kirlenmiş bilgi de... Gruplarda yetkili sendikaların sözcüleri gitgide daha fazla

tepki topluyorlar. Çoğu "dikkat çekmeme" kuralına uyuyor ama gruplar azalmıyor, takip etmekten vaz geçmiyorlar.

Geciken TİS'ler, uzayan anlamsız, aşağılayıcı KÇP görüşmeleri bir yanda, diğer yanda eriyen maaşlar, biriken borçlar, ekonomik sorunlar ve tabii işyeri sorunları işçileri presliyor. Kamu işçileri görece konforlu alanlarından çıkıp yeni mecralarda kendilerini ifade etmenin yollarını arıyor. Ancak bu arayış, karmaşık yollar ve hayal kırıklıklarıyla dolu. Öncü işçilere olan ihtiyaç, her iş yeri

her alan için yaşamsal düzeyde. Alanda bu talebin karşılığını öncülere duyulan sahiplenme ile görmek mümkün. Kamu işçilerinin tepkilerinin güvencesiz işçilerle, tarım ve sanayi işçileriyle birleşmesi mücadeleyi ileriye taşıyacak.

Hiçbir bağlayıcılığı olmayan KÇP görüşmeleri için, aylarca TİS'lerini bekleyen işçiler, geçen seneki maaşlarını almaya devam ederken, her geçen gün biriken borçlarından dolayı daha azına razı ediliyor.

Tommy Hilfiger'de Sendika Düşmanlığı

Tez-Koop-İş Sendikası, zincir mağazalardan biri olan Tommy Hilfiger'da patronun sendikasızlaştırma politikalarına karşı 19 Haziran'da şirket genel müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Tez Koop-İş üyesi Tommy Hilfiger emekçileri Metrocity AVM önünde bir araya gelerek sendikal hak ve özgürlüklerini tanımayan Tommy Hilfiger ve Calvin Klein mağazalarının sahibi PVH Grup Genel Müdürlüğü önünde bir yürüyüş ile yapılan eylemde basın açıklamasını İstanbul 4 Nolu Şube Başkanı Hasan Dere okudu. **Şirketlerinde mobbing, kişiye özel zamlar ve brüt ücret politikasının yaygınlaştığını** vurgulayan Dere, PVH Grup'un son olarak yetki tespitine itiraz yoluyla çalışanları TİS hakkından mahrum bıraktığını söyledi.

Çalışanlarını yetkiye itirazla sindirebileceğini sanan PVH Grup patronlarının büyük bir yanılgı içinde olduğunu belirten Dere, "Işıklı ve lüks markaların ardındaki sömürüyü gözler önüne sermeye devam edeceğiz. İşçilerin emeğiyle yaratılan lüks markalar bugün işçilerin hak ve özgürlüklerini yok saymaya çalışıyor. (...) Çalışanlar herhangi bir kuruluşa katılma ve katılmama haklarını kullanırken korkutmaya veya tacize maruz bırakılmamalıdır. Ne var ki davranış kodunda da ilan edilen örgütlenme özgürlüğü, mağazadaki vitrin süsüne dönmüştür" dedi.

Basın açıklamasının ardından UNI Küresel Sendika Federasyonu Ticaret Departmanı Başkanı Mathias Bolton'dan gelen bir dayanışma mesajı okundu.

Cezalandırma Tutsaklıkla Bitmiyor

Mezopotamya Kadın Gazeteciler Derneği (MKG), İHD İstanbul Şubesi binasında düzenlenen basın toplantısında, cezaevinde bulunan çölyak hastası gazeteci Perihan Sevda Erkılınç'ın sağlık durumuna değindi, glutensiz gıda verilmediğini ve sağlık hakkının ihlal edildiğini duyurarak serbest bırakılmasını istedi.

MKG adına basın açıklamasını okuyan Yadigar Aygün, Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutulan Erkılınç'ın resmi çölyak raporuna rağmen glutensiz yemek hakkı tanınmadığını, başlangıçta verilmiş olan özel yemeklerin de sonradan kesildiğini anlattı.

Cezaevinde glutensiz beslenme hakkının tanınmadığı Erkılınç, bu nedenle ağır hak ihlallerine maruz kalıyor. Yadigar Aygün, cezaevlerinde sağlık hakkının güvence altına alınması, çölyak hastaları için özel diyet uygulamalarının sağlanmasını isteyerek, Sevda Erkılınç'ın tahliye edilmesini istedi.

Erkılınç için şu talepler de sıralandı:

***Perihan Sevda Erkılınç derhal serbest bırakılmalı,**

***Hasta tutsaklara yönelik ayrımcı uygulamalara son verilmeli,**

***Çölyak hastalarına özel diyet uygulanmalı,**

***Basın özgürlüğü ve kadın gazetecilere yönelik baskılar**

kaldırılmalı,

***Hapishanelerde çıplak arama suç olduğu uluslararası hukuka göre netleşirken uygulamaya son verilmeli.**

Açıklama sonrasında söz alan **Yeni Demokrat Kadın'dan Nurgül Uci** de bir açıklama yaparak "Gazetecilik ve kadın özgürlük mücadelesi nedeniyle tutuklandı, hapishane koşulları sistematik işkenceye dönüştü." dedi.

Cezalandırmanın tutsaklıkla da bitmediğini söyleyen Nurgül Uci, "Hapishane koşulları, yargılama süreçleri vb. ile tutsaklık süreci sistematik bir işkenceye dönüştürülüyor. Yoldaşımız Sevda da bu sistematik işkenceye maruz kalan tutsaklardan yalnızca biri. Buna karşı mücadele etmeye devam edeceğiz." dedi.

İHD Hapishaneler Komisyonu adına söz alan Mehmet Acettin de Perihan Sevda Erkılınç'ın hak ihlallerine karşı duyarlı bir gazeteci olduğunu anımsatarak, yaşadıkları hak ihlallerine karşı çeşitli eylemler yapacaklarını belirtti.

Mücadele Birliği Platformu'ndan Özlem Oral da söz alarak Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel'in de Sevda ile aynı operasyonda gözaltına alındığı ve tutuklandığını, aynı zindanda, aynı koğuştaki birlikte kaldığını hatırlatarak "1 Mayıs Taksim çağrısı gerekçe gösterilerek gözaltına alındılar ama hiçbir somut delil olmamasına rağmen örgüt üyeliğinden tutuklandılar. Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük! Özgür Basın Susturulamaz!" dedi.

Mecidiyeköy'de Beltur'u Boykot Çağrısı

Sözlerini tutan işçiler, 21 Haziran günü Mecidiyeköy Metrobüs durağındaki Beltur tesisi önünde idi. "Haksız Hukuksuz İşten Atıldık Adalet İstiyoruz", "Hakkımızı İstedik İşten Atıldık", "İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açan işçiler, metrobüs

yolcularına seslendi.

Dev Turizm İş Sendikası üyesi işçiler, "İşten atılan bu üç işçinin sesini duyun. Onlara destek verin. Beltur yönetimini ve 153'ü arayarak işçilerin hukuksuzca işten atılmasını protesto edin" diyerek çağrı yaptılar.

İşçiler işlerine dönünceye kadar Beltur tesislerinden alışveriş yapılmamasını istedi.

İşçilerden Cem Özbek 13 yıldır Beltur'da çalıştığını toplu iş sözleşmesi sürecinde sendika ile tartışmalar yaptıklarını ve işçilerin kendi aralarında kullandıkları WhatsApp grubundaki yazışmaları gerekçe gösteren Beltur'un işçileri disiplin kuruluna çağırarak, yöneticilere hakaret, amirleri tehdit, verilen işi yapmamak ve personeli kışkırtmak gibi nedenlerle işten çıkarıldıklarını anlattı, "Beltur'u sarı sendika TOLEYİS mi yönetiyor ki, sendika yöneticileri hakkındaki yazışmalar nedeniyle biz işten çıkarıldık?" diye sordu.

İşçiler "İşimizi Geri İstiyoruz" sloganı atarak ve Beltur'un hukuksuzca işten atma saldırısını teşhir ederek o günkü nöbetlerini tamamladılar.

KRT Emekçileri Kazandı

tarihte ödenmesi şartıyla "Kademeli işten çıkarma" teklifi yapıldığını söyleyen KRT çalışanlarının bu kabul edilemez teklif karşısında iş kanunu madde 34 kapsamında işten kaçınma haklarını kullanarak yayını durdurduklarını belirten Yapıcı, "Hakkımız olanı alana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" diyerek haklarını almak konusundaki kararlılıklarını vurguladı.

"Birlikte Kazandık!"

KRT emekçilerinin kararı mücadelesi kazanımla sonuçlandı. 19 Haziran Perşembe günü KRT yönetimiyle başlayan müzakereler ve 23 Haziran 2025 tarihinde işçilerle yapılan görüşmeler sonunda uzlaşıya varıldı.

Ödemelerin ilk kısmı olan bir maaş, 18 Haziran 2025 tarihinde 15 günlük mücadelenin ardından kazanıldı. Kalan maaş ödemeleri ile yemek ücretlerinin ödenmesi takvime bağlandı ve kalan alacakların Temmuz ayı içerisinde ödenmesi konusunda mutabakata varıldı.

Ödeme takviminin KRT yönetimince hiç kimseyi mağdur etmeyecek ve şeffaf bir şekilde kamuoyuyla paylaşılacağına teminatı alındı.

158 işçi, 20 günlük mücadelenin ardından hem patronun muhatabı oldu hem de haklarını aldı.

DİSK Basın-İş Sendikası, yaptığı açıklamada "Dünya basın tarihinde sayılı örneği olan ve 20 gün boyunca yayın durdurulan KRT direnişinde bir kez daha gördük ki yan yana geldiğimizde kazanabiliyoruz!" diyerek KRT işçilerinin kararlı mücadelesi ve dayanışmada bulunan kurum ve kişileri selamlayarak "Birlikte Kazandık" dedi.

Kültür Radyo Televizyon (KRT) Emekçileri, maaşlarının ve yemek ücretlerinin ödenmemesi, kötü çalışma koşulları, ağır iş yükü nedeniyle iş bırakarak kurumun içinde başlattıkları eyleme devam ediyor.

KRT emekçileri, 28 Mart'ta başlattıkları iş bırakma eyleminin 15. gününde, eylemi kanal binasından Beşiktaş Meydanı'na taşıdılar. 18 Haziran günü Beşiktaş Meydanı'nda toplanan KRT emekçileri adına basın açıklamasını okuyan Fatih Yapıcı bu açıklamayı daha önceden planlamadıklarını, çünkü kanal patronu Fırat Boz Fırat'ın KRT emekçilerine 16 Haziran Pazartesi günü birlikte masaya oturacağı ve yarattığı mağduriyetleri gidereceği sözünü verdiğini aktararak "Ancak Boz Fırat tıpkı daha önce yaptığı gibi sözünü tutmadı, masandan kaçtı ve bizi yine şaşırtmadı" diyerek KRT patronunun verdiği sözleri yerine getirmediğini vurguladı.

"Kanalımızda yanlış yönetim anlayışı sebebiyle bir kriz yaşanmakta, bir ödeme krizi, ama salt bir ödeme krizi değil. Aynı

zamanda habercilik ve demokratik toplumlar için nefes borusu işlevi gören editöryal bağımsızlık krizi. Çalışanların muhatap alınmaması ve sistematik şekilde değersizleştirilmesi krizi. Bu çoklu kriz ortamı, 2023 sonbaharında kanalın el değiştirmesiyle başladı. Olağanlaştırılan düşük ücret politikaları, keyfi işten çıkarmalarla oluşan kadro istikrarsızlığı, seyredilme oranlarını ve kanal gelirlerini ciddi şekilde olumsuz etkileyen anlaşılabilir ve istikrarsız yayın politikası."

Yaşanan tüm bu sorunların KRT'nin zaman zaman da Türkiye medyasının genel sorunu olduğunu ifade eden Yapıcı, ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik kriz ve enflasyon şartlarında KRT emekçilerinin hesaplarına en son 28 Mart'ta maaş girişi olduğunu, yemek ödemelerini de 3 aydır alamadıklarını ve içerisindeki bakiyelerle birlikte yemek kartlarının bloke durumda olduğunu aktardı.

Yaşadıkları haksızlıkların yanında bir de tazminatların belirsiz bir

"41 Gündür İşsiziz"

Beşiktaş Belediyesi'nde yaklaşık 2 yıldır, işçi maaşlarını gecikmeli ve parçalı bir biçimde ödeniyordu. Ve personel fazlası olduğu iddia edilerek, işten çıkarmalara başlandı.

Belediye'de işten çıkarmalar parça parça devam ederken, işten çıkarılan işçiler de haftalardır belediye önünde basın açıklaması yaparak seslerini duyurmaya çalışıyor.

İşsiz kalan belediye işçileri, 16 Haziran Pazartesi gününden itibaren Levent'teki belediye binasının önünde nöbet tutmaya başladı.

12 Gün Savaşı...

Sinan Kaleli

Ardından öyle bir hava oluştu ki, tıpkı Lübnan'da Hizbullah'a yapıldığı gibi, üst düzey yöneticiler ve komutanlar yok edilmiş, savaş kazanılmıştı! Peki İsrail bunu nasıl başarmıştı?

İsrail'in 13 Haziran günü başlattığı İran'a dönük saldırılar, 22 Haziran'da ABD bombardıman uçaklarının katılımıyla bir üst aşamaya evrildi. Ateşkese giden kapı, savaşın bu boyutlanmasıyla aralandı.

İsrail saldırısıyla başlayalım. Emperyalist propaganda merkezlerinin özel çabaları ve bu propagandanın gönüllü alıcı ve yayıcıları, "yenilmez güçlü İsrail", "istihbaratın en büyüğü Mossad" türünden şehir efsanelerini geniş yığınlar arasında yaygınlaştırıyorlar.

İsrail, 13 Haziran sabahı İran savunmasını adeta felç ederek ani bir saldırı yaptı. Genelkurmay Başkanı ve Devrim Muhafızlarının başındaki isim dahil, pek çok üst düzey komutan bir anda öldürüldü. Hava savunma sistemleri doğru düzgün çalışmadı. Ardından öyle bir hava oluştu ki, tıpkı Lübnan'da Hizbullah'a yapıldığı gibi, üst düzey yöneticiler ve komutanlar yok edilmiş, savaş kazanılmıştı! Peki İsrail bunu nasıl başarmıştı?

İran içlerinde kamyon ve kamyonetlerde hazır bulunan dronelarla, uydu üzerinden İsrail'deki komuta merkezinden yönetilerek, hassas hedeflere, radar merkezlerine vb. saldırıldı. Hava savunması, bu saldırılar ve içeriden elektronik harp araçlarıyla adeta felç edildi. Önceden belirlenen hedefler, yine uydu destekli konum belirleme yeteneğine sahip mühimmatlarla vuruldu. İsrail'in devasa başarısı!..

Ama durun bir dakika. **Bu**

"ülke içindeki drone" meselesini başka nereden biliyoruz? Elbette Rusya'da İrkutsk'taki stratejik bombardıman uçaklarına yapılan saldırıdan! ABD-Rusya stratejik nükleer silahlar anlaşması uyarınca hangarda değil, uydudan görülebilir şekilde açıkta tutulması gereken bu stratejik bombardıman uçakları Ukrayna droneleri tarafından vurulmuştu. Kiev faşistleri 18 aydır hazırlandıklarını söyledikleri bu saldırıya **"örümcek ağı"** adını vermişti. Uçaklar anlaşma gereği açıkta. Uydular ABD-NATO uydusu. Dronelerin komutası yine bu teknolojiye dayanarak Ukrayna'daki "yabancı danışmanlar" (düpedüz NATO subayları) tarafından yönlendiriliyor. İşin içine belki Kazakistan'dan kimi yönetim kademeleri bile dahil oluyor. Ama "operasyon Ukrayna'nın!" Tabii buna inanıyorsanız...

Oysa bu saldırı, altını kalın çizgilerle çizelim, ilk adımdan son noktaya kadar bir NATO operasyonu idi. Sorumluluğun Ukrayna'ya kesilmesi, onun görünür olması, doğrudan NATO-Rusya savaşını engellemeye dönük bir maskeden ibaret, hepsi bu.

Bu örneği niye anlattık? **13 Haziran günü düzenlenen İsrail saldırısının bu ilk ayağı, İrkutsk saldırısının deneyimleriyle şekillenen, bire bir ona uyan saldırıdır. Askeri çevrelerce, haklı olarak, "İsrail'in 'örümcek**

ağı' operasyonu" şeklinde adlandırılmıştır. Bu benzetme, salt görünüş meselesi değil. **Planlama ve uygulama açısından aynı merkezlerin ürünü olduğunun ifade etmek için dile getirilmiştir.** 13 Haziran saldırısı, tamı tamına bir NATO operasyonudur. "Örümcek ağı", Ukrayna veya İsrail'in değil, bir bütün olarak NATO'nun tüm dünyada ördüğü bir "ağ"dır! Küresel ölçekte bu "ağ"ı yaratan, ABD'nin başını çektiği emperyalist bloktur ve bunun temel aracı NATO'dur.

Devam edelim. Askeri haritalara bakıldığında İran'ın hemen tüm çevresinin ABD ve NATO üslerince kuşatıldığı derhal fark edilecektir. Bu üsler 7/24 kesintisiz bir şekilde İran'ın askeri faaliyetleri hakkında gözlem yapmakta ve bilgi toplamaktadır. Buna sayısız askeri casus uydusu da eklemek gerekir. Yetmedi. **Bölgede konuşlu bulunan deniz filoları, özellikle uçak gemisi görev grupları; başta Konya ve Kıbrıs'taki askeri üsler olmak üzere, çeşitli üslerden kalkan erken uyarı ve elektronik harp uçakları; radar üsleri anlık bilgiler toplamakta ve işlemektedir.** Bu da yetmedi. Her biri emperyalist merkezlerle ilişkili tüm bölge istihbarat örgütlerinin, bunların saha ajanlarının topladıkları verileri ekleyin. İşte o zaman İran'a yönelik "hassas saldırı"nın arka planına erişmiş olursunuz. Bütün bu devasa gücü yok sayıp, olan biteni sadece

"İsrail'in yenilmez gücü"ne bağlamak, tam da emperyalist propaganda makinesinin tüm dünyaya anlattığı hikayedir.

İsrail elbette son derece önemli bir rol üstlenmiş durumda bu savaşta. İcra kuvvetleri İsrail'in. Ama bu bütünden kopuk bir İsrail'in böylesi bir saldırı gerçekleştirme kapasitesi yok. Dahası, bu saldırının silahları, bizzat mühimmatları, ABD'den ve başta İngiliz olmak üzere çeşitli NATO üslerinden kalkan kargo uçaklarıyla taşındı. Yani o ilk günkü saldırıda kullanılan "hell fire"lar, seyir füzeleri vs. dahil, hemen hepsi ABD-NATO stoklarından alındı.

İkinci nokta şu. Tüm askeri-sınai kompleksine, teknolojik yeteneğine rağmen, İsrail, sözcüğün gerçek anlamında bir konvansiyonel savaşı sürdürme yeteneğinden yoksun. "Operasyon", "harekat" vb. yürütebilecek çapı var ve gerçek şu ki, bu konuda pek mahir. Ama **bir konvansiyonel savaşı yürütmek, başlatmak değil, yürütmek; belirli bir üretim kapasitesi, askeri güç, lojistik devamlılık vb. ister.** Oysa İsrail, ABD ve NATO stoklarının devamlı akışı/yeniden doldurması olmaksızın bir savaşı bir haftadan fazla sürdürebilecek kaynak ve yeterliliğe sahip değil. Dahası, Ukrayna savaşında ortaya çıktı ki, bir bütün olarak NATO bile "uzatılmış savaş/yıpratma savaşı" yürütme konusunda açmazlar içerisinde.

Bu durum bize, emperyalist savaş konseptinin, asıl olarak, savaşın ilk adımında korkunç yıkımlar yaratarak düşmanı teslim alma, muazzam askeri kuvvetin varlığının yarattığı baskılayıcı güç ile siyasal taleplerini dikte etme, hasım ülkelerde asıl olarak içerideki "muhalif güçlere" dayanarak sonuç alma temelinde şekillendiğini gösteriyor. Karaya ayak basarak ülkeleri ele geçirme stratejisi, Afganistan ve Irak'ta denendi. Devasa "koalisyon" olarak hareket etti emperyalistler. Yakıp yıkarak bu iki ülkeyi işgal etmeyi başardı. Ama sonrası, tam bir başarısızlık oldu. Irak'ı parçaladılar ama siyasal ve toplumsal yapıyı amaçladıkları doğrultuda biçimlendiremediler. Afganistan'dan işe düpedüz kaçtılar.

Söz konusu İran olunca, durumun Irak ve Afganistan'dan çok daha karmaşık olduğu derhal anlaşılacaktır. ABD-NATO postallarının karaya ayak basarak İran'ı işgal etmesi, büyük oranda boş bir hayaldir. Bunun yerine yakıp yıkarak, olağanüstü zararlar vererek, mevcut gerici rejimi soluksuz bırakmak ve içeriden rejimi çökertecek güçlerin harekete geçmesini sağlamak hedefleniyor. Bunun adına **"rejim değişikliği"** diyorlar. Tabii burada **asıl olay,**

her zaman için, içeride gerçek bir devrimci tehlikenin, iktidarı ele geçirmeye yetenekli bir emek hareketinin, işçi ve komünist partisinin vb. gelişmemiş olmasıdır. Zira böylesi koşullarda emperyalistlerin girişecekleri saldırı, gerici rejim karşısında devrimci iktidarın önünü açabilir, ki emperyalizm buna asla yanaşmaz.

13 Haziran'da Siyonist varlığın saldırısı, ilk gün açısından, "rejim değişikliği" hayallerini yeşertti. "İçeriden" kimi örgütlerin sevinçli açıklamaları da bu işin "sosu" oldu. Ama aynı günün ilerleyen saatlerinde İran hava savunma sistemleri ilk şoku atlatmış ve çalışmaya başlamıştı. Art arda düşürülen İsrail jetleri, SIHA'lar, Tel Aviv ve Hayfa'yı iliklerine kadar sarsan füzeler, kazın ayağının hiç de umdukları gibi olmadığını açık etti. İlk başta yakaladıkları rüzgar yön değiştirdi, propaganda ters tepti. Daha ilk adımda İsrail'in savunma merkezi vuruldu, askeri-sınai kompleksi ağır darbeler almaya başladı. İran'ın nükleer tesislerine saldırı, yanıtını kendi nükleer tesisinin vurulmasıyla aldı. **İsrail, ilk günün akşamına doğru darbe yemeye başladı ve o andan itibaren yaptığı her saldırı, istisnasız bir şekilde karşılık gördü.** İran aynı şekilde yanıt verdi. İsrail nereyi vurduysa, İran da aynı muhtevaya sahip hedefleri vurdu. Kısa süre içinde İsrail'in **"savunma stokları"** tükendi. ABD-NATO takviyesi de işe yaramadı. İran füzeleri İsrail hava savunmasını rahatlıkla alt etmeye başladı. Bakmayın siz "füzelerin yüzde 95'ini vuruyoruz" lakırdısına. Benzer lafları Kiev'in faşist rejimi de yapıp duruyordu. Hep "yüzde 90-95" başarılı oluyorlar her nasılsa! Ve her nasılsa yine de pek çok tesisleri yerle bir oluyor!

İran misillemelerinin etkinliği, Siyonist İsrail için tam bir karabasan haline geldi. Daha önce dikkat çektiğimiz gibi

Siyonizmin yumuşak karnı onun nüfus politikasıdır. Taşıma nüfus ile toprak genişlemesi üzerine kurulu bir rejimdir. Kuruluşu da böyledir, "genişleme süreci" de böyledir. Ve tarihinde ilk kez kentlerine füzeler yağıyor, "yerleşimci" denen faşist sürüsünün işgal ettiği alanlar, meşru hedefler olarak vuruluyor, moloz yığınları yaygın görüntü haline gelmeye başlıyor ve her saldırıda sirenler eşliğinde insanlar sığınaklara koşuyor. **Taşıma nüfus, vadedilen cennet yerine dört başı mamur bir savaşın ortasına düşmüş durumda. Böylece göç, tersine dönmeye başlıyor. Kişi başı 10 bin dolar ödeyerek kapağı Kıbrıs'a (ki, bir adımlık mesafededir Kıbrıs) atanların sayısı sürekli artıyor. Oradan da uçaklarla başka ülkelere kaçıyorlar.**

Uzayan savaş/yıpratma savaşı, Siyonist varlık için de, emperyalistler için de büyük bir sorun. İktisadi yapıları, askeri güçleri, toplumsal dokuları buna uygun değil. Siyonist varlık açısından, tüm bunlara ek olarak, bir de çok temel olan nüfus problemi var. Bu koşullar altında savaşı sürdürebilmeleri imkansız olmasa da, çok zor.

Ayrıca askeri vuruş gücü açısından da şunu vurgulamak gerek. Siyonist İsrail, askeri vuruş gücü anlamında yapabileceklerinin en azamisini zaten o ilk saldırı anında yaptı. Ondan sonraki tüm saldırılar, konvansiyonel anlamında hangi silahları kullanmış olursa olsun, o

Söz konusu İran olunca, durumun Irak ve Afganistan'dan çok daha karmaşık olduğu derhal anlaşılacaktır.

İki taraf da böylece mevcut savaşın nükleer bir kapışmayı gündeme getirecek daha büyük savaşlara dönüşmesinden sakınmış oldu.

ilk ulaşılan düzeyi aşamadı. **Askeri anlamda aşamayacağı sınıra ulaşmış durumdaydı.** Bundan bir adım ötesi ancak nükleer silahların kullanılabilmesi noktasıydı. Yani İran yönetimine geri adım attırabilecek ek bir baskı gücü yoktu. ABD'nin devreye girdiği nokta, işte burası.

Siyonist varlık köşeye sıkışmış, soluksuz kalmıştı. İran'a yönelik saldırılarının yarattığı yıkım ne düzeyde olursa olsun İran'ı teslim alması, yenmesi mümkün değildi. Ama tersten, savaşın uzamasıyla İsrail'in yenilgisi daha büyük bir olasılık olarak belirginleşmeye başlamıştı. ABD, vekilini bir kenara iterek sahneye çıktı. Esip gürledi. Tehditler yağdırdı. Yakıp yıkmaktan bahsetti. Ve sonrasında B-2'leriyle İran'ın nükleer tesislerini vurdu.

Hakkını yememek lazım. ABD ordusu, gerek Guam'a gönderdiği stratejik bombardıman uçakları üzerinden yarattığı şaşkınlığa ile gerekse ta ABD'deki üslerinden kaldırdığı uçaklarla İran'a saldırıp dönmesiyle, askeri anlamdaki yeteneklerini sergiledi. Fakat daha sonra basına yansıyanlar üzerinden görmüş olduk ki, **saldırı öncesinde İran, tünel girişlerini topraklarla örtmüş ve halihazırdaki zenginleştirilmiş uranyumu çoktan bilinmeyen yerlere taşımıştı.** ABD'nin kullandığı "bunker buster"lar ise yeraltı tesislerine nüfuz edemezdi. Sonuçta ABD "başarılı" bir askeri hareket yapmış, gözdağı vermişti ve "artık bu savaş bitsin" aşamasına geçebilirdi. ABD'nin bu savaştan çıkış formülü buydu. Yüksek perdeden tehdit, gövde gösterisi mahiyetinde bir askeri hareket... ve, "görev tamamlandı, savaşmamıza gerek yok, bizim için savaş bitti"!

Tabii bu arada İran'ı "misilleme yapmaması" konusunda sürekli tehdit etmeyi de ihmal etmedi.

İran, bu saldırıdan birkaç saat sonra Tel Aviv ve Hayfa'yı şiddetli bir şekilde vurdu. İsrail saldırılara devam etti. İran da karşılık vermeye. Bu arada basında çıkan iddialara göre Siyonist rejim, Körfez ülkeleri

üzerinden İran'a ateşkes önerileri de yaptı, İran kesin bir dille reddetti. Açıkça görülüyordu ki, ABD'nin saldırısına rağmen, hatta biraz da bunun etkisiyle, psikolojik üstünlük tamamen İran'a geçmiş durumdaydı. Tehditlere pabuç bırakmıyor, İsrail'in ateşkes önerisini reddediyor ve vurmaya devam ediyordu. Şu halde, tam da bu psikolojik üstünlük ortamında Tahran, savaşı sonlandırma planını devreye koyabilirdi.

Dışişleri Bakanı Arakçi, Moskova'ya giderek Putin ile görüştü. Kuvvetle muhtemel, savaştan çıkış planı konusunda Kremlin'i bilgilendirdi. Anlaşıldığı kadarıyla onların desteğini de aldı. Rusya Dışişleri ve BM daimi temsilcisi, ABD-İsrail saldırısını her fırsatta eleştirdi, **"provoke edilmemiş saldırı"** (Ukrayna meselesine alaycı gönderme) olarak niteledi, gayrı meşru ilan etti.

Tahran yönetimi, daha sonra açıkça anlaşıldığı gibi, önceden haber vererek ABD'nin Katar, Bahreyn, BAE'deki üslerine füzelerle saldırdı. Tamamen meşru bir misilleme eylemi gerçekleştirdi. ABD'ye ve söz konusu ülkelere önceden haber vererek yaptı bu saldırıyı ve ABD'nin İran'a karşı kullandığı füze kadar füze kullandı. Her yönüyle simgesel bir eylem idi bu. Amaç "yıkıcı bir etki yaratmak" değil, siyasal bir etki yaratmak üzerine kurulmuştu: Tehditlerinize aldırıyoruz, istediğimiz anda sizi vurma yeteneğe ve iradeye sahibiz! ABD, bu simgesel karşılığı kabul etti ve olayı tırmandırmayacaklarını ilan etti.

Böylece ABD'nin **"savaştan çıkma planı"**, İran'ın psikolojik üstünlüğü yakaladığı ortamda yaptığı meşru misilleme sayesinde Tahran'a da bir çıkış imkanı sağladığı için gerçekten işe yaradı. İki taraf da böylece mevcut savaşın nükleer bir kapışmayı gündeme getirecek daha büyük savaşlara dönüşmesinden sakınmış oldu. İran, Washington'ın "ateşkes önerisi"ni kabul etti. Ama bu ateşkesin başlamasından saatler

önce İsrail'e son bir füze salvosu gerçekleştirmeyi ihmal etmedi!

13 Haziran'da başlayan bu "12 gün savaşı" ile görmüş olduk ki, sadece **emperyalist-kapitalist sistem veya daha özel ifade ile kapitalizm, bir sınıra gelip dayanmış değil, fakat aynı zamanda emperyalistler askeri olarak da güçlerinin sınırına gelip dayanmış.** Tüm esip gürlemelerine, yakıp yıkma tehditlerine, yer yer görülmedik vahşetler eşliğinde bu tehditleri gerçekleştirmelerine rağmen, askeri olarak da sürekli geriliyorlar, başarısız oluyorlar. İran'ı bir çırpıda düşürme, saf dışı etme planları, 12 günün sonunda paçayı zor bela kurtarabildikleri bir dehşet filmine döndü.

Bu arada Siyonist varlığı korumak uğruna faşist Kiev rejiminden esirgemek zorunda kaldıkları hava savunma unsurlarının bedelini ödemek de Ukrayna'ya düştü. **Bu 12 gün içinde Kiev, Odessa ve bir dizi kent, hava savunma anlamında en ufak bir direniş bile gösteremez hale geldi.** Böylece emperyalistlerin askeri yeteneklerinin sınırlarını bir kez daha görmüş olduk.

Bu savaş, İsrail'in değil, bir bütün olarak NATO'nun iki cepheyi aynı anda sürdürme gücü ve yeteneğine sahip olmadığını ortaya koydu. Oysa daha hesapta bir de Doğu Asya var! Tayvan ve Kore, hatta belki Filipinler üzerinden Güney Çin Denizi'nde devreye sokulacak çatışmalar, sırada bekliyor.

Trump yönetiminin NATO harcamalarını üye ülke GSYH'sinin yüzde 5'ine çıkarma ısrarı, sanırım şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. **Büyük bir savaşı, varlıklarını sürdürmenin yegane yolu olarak görüyorlar, ama buna hazır değiller.** Güçleri bunun çok uzağında. 12 gün savaşı bunu apaçık koydu önlerine. Öyleyse daha hızlı hazırlanmak zorundalar.

Önümüzdeki dönem, ekonominin ve bir bütün olarak toplumun militarizasyonunun tüm NATO ülkelerinin temel konusu haline geldiği dönem olacak. NATO karşıtı mücadele ise hemen tüm ülkeleri kesen ortak bir nokta olarak öne çıkacak.

Halkların Katili NATO Hollanda'da

Dünya Anti-Emperyalist Platformu, 21 Haziran Cumartesi günü "Emperyalizm ve Savaş Karşıtı Eylem" düzenledi. Mücadele Birliği Platformu'nun da katıldığı eyleme birçok ülkeden anti-emperyalist, anti-faşist ve devrimci katıldı.

Den Haag Het Stadhoudersplantsoen'dan başlayan yürüyüş ve basın açıklamasında "NATO'yu Dağıtalım", "Özgür Filistin" sloganları atıldı. Carnegieplein'e gelen Anti Emperyalist Platform

üyeleri söz alarak NATO'ya, emperyalizme ve savaşa karşı olan öfkelerini dile getirdi.

Ortak basın açıklamasında, "Bir savaş örgütü, bir provokasyon örgütü; insanlığa kan, ateş ve ölümden başka bir şey getirmeyen NATO'nun dağıtılmasını istemek üzere toplanmış bulunuyoruz." denildi.

"Burada toplanmış bulunan bizler, bütün insanlığı derinden etkileyecek tarihi bir görevi yerine getiriyoruz. Çünkü NATO'nun dağıtılması, varlık

nedenini yitirmiş herhangi bir örgütün dağıtılması demek değildir. Çünkü NATO denen savaş ve provokasyon örgütünün dağıtılması, Uzak Asya'dan Latin Amerika'ya, Kuzey Denizinden Güney Afrika'ya kadar dünyanın dört bir yanına savaş, ölüm, yıkım götüren bir örgütün dağıtılması demektir" diyen Platform üyeleri açıklamayı şöyle sonlandırdı:

"Başka Bir Dünya Mümkün! Bu slogan yıllar önce Birleşik Devletler sokaklarında yankılandı. Sömürünün, savaşın, açlığın, sefaletin olmadığı; evsiz, işsiz insanların kalmadığı bir dünyadır bizim istediğimiz. Biz, gerçek, demokratik bir barış; çocukların, kadınların, yaşlı-genç insanların öldürülmediği savaşı bir dünya istiyoruz. Biz, 'bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşçesine' yaşayacağımız bir dünya istiyoruz. Ve böyle bir dünya mümkün. İnsanlık, savaş baronlarının, silah tekellerinin, multi milyarlarların egemen olduğu; bunların savaş örgütünün, NATO'nun her yere kan ve ölüm taşıdığı bir dünyaya mahkum değildir."

Anti-Emperyalist Gençlik Amsterdam'da

Dünya Anti-Emperyalist Gençlik Platformu, 3. Dünya Savaşı'nın Durumu ve Anti-Emperyalist Gençliğin Görevleri konulu 2. Anti-Emperyalist Uluslararası Konferansını gerçekleştirdi.

Dünya Anti-Emperyalist Platformlar'ın gençlik kolu olan Dünya Anti-Emperyalist Gençlik Platformu, 18 Haziran günü Hollanda, Amsterdam'da toplandı.

Kasım 2023'te Yunanistan, Atina'da kurulan Gençlik Platformu, ilk anti-emperyalist uluslararası konferansını Atina'da düzenlemişti.

Amsterdam'daki Konferansa katılan yaklaşık 10 örgütten gelen gençler, Doğu Avrupa ve Batı Asya'daki (Orta Doğu) savaşın tırmanması ve Doğu Asya ve Batı Pasifik'teki artan savaş krizi de dahil, mevcut uluslararası durumu analiz ettiler ve her ülkedeki gençliğin gerçekliği ve gençlik hareketinin görevleri hakkında tartışma yaparak **24 Haziran'da gerçekleştirecek NATO zirvesine karşı çıkma ve anti-emperyalist mücadelede kararlı bir şekilde birleşme kararı aldılar.** Bu arada, Ukrayna faşist rejiminin Kononovich kardeşlerin zorla askere alınması girişimini kınayan bir dayanışma bildirisi de yayınlandı.

Konferans, **Yunan Devrimci Birliği'nden Spiros Patelis** moderatör-

lüğünde gerçekleşti. Dünyanın dört bir yanından devrimci ve anti-emperyalist gençlik örgütleri söz alarak, NATO'nun dünyadaki saldırganlığı, Ukrayna'ya verdiği askeri destek; Ortadoğu'da İran ve Filistin'e yapılan saldırılar; emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı ekonomik kriz; faşizmin saldırıları ve gençliğin örgütlenmesi konuları gündeme alındı, tartışmalar sürdürüldü.

Birçoğunun yurt dışına çıkış yasağı olduğu için konferansa

katılamayan Türkiye'den Devrimci Öğrenci Birliği de bir metinle konferansı selamladı ve "Kapitalist sistem dünya çapında çöküyor ve bu çöküşü geciktirmeye yönelik her türlü plan, dünya halklarının ölümüne yol açıyor. Emperyalizmi devirmek için birleşen anti-emperyalist gençlik, her ülkenin burjuva hükümetlerinin bu savaşta rolünü ve suç ortaklığını ortaya koyarak dünyanın her yerinde emperyalizme karşı zafer kazanacaktır" dedi.

Emperyalistlerin ve Siyonistlerin Savaş Planlarını Bozalım

Dünya Anti-Emperyalist Platformu, Amsterdam'da yaptıkları Konferans esnasında tırmanan İsrail'in İran'a yönelik saldırıganlığı üzerine 21 Haziran günü yaptığı açıklamayı paylaşıyoruz:

Emperyalist güçlerin orkestrasyonu ve desteği altında, İsraili Siyonistlerin savaş histerisi zirveye ulaşmıştır.

Pasifikleşmesi", Temmuz 2024'te Washington'daki NATO zirvesinde siyasi hazırlıklarıyla tamamlandı ve askeri hazırlıkları Haziran ve Ağustos aylarında RIMPAC gibi ortak askeri tatbikatlarla sonuçlandırıldı. Bunu takiben emperyalizm, Rusya'da Kursk'un işgali, Lübnan'da Hizbullah'a yönelik yoğun saldırılar ve Kuzey Kore'ye yönelik insansız hava aracı saldırıları gibi küresel ölçekte yerel çatışmaların provokasyonunu tırmandırdı. Rusya'ya yönelik uzun menzilli füze kısıtlamalarının kaldırılması, Suriye'de Esad rejiminin çökmesi ve "Kore Cumhuriyeti"nde askeri darbe girişiminin birbiri ardına gerçekleşmesi tesadüf değildir.

Dünyanın dört bir yanındaki antiemperyalist, barışsever ve ilerici güçler, Batı Asya'da derhal ateşkes ilan edilmesini talep etmektedir. **İsraili Siyonistler Gazze ve Lübnan'daki bombalamaları ve katliamları durdurmalı ve bölgeyi derhal terk etmelidir!** Başta ABD olmak üzere emperyalizm, Batı Asya'daki savaşı genişletmek için İsraili Siyonistleri bir savaş makinesi olarak kullanmakta ve Doğu Asya'da 3. Dünya Savaşına dönüşebilecek bir savaşı kışkırtmaya çalışmaktadır. Bu kampanya derhal durdurulmalıdır!

Dünyanın dört bir yanındaki birleşmiş ve uyanmış insanlar emperyalizmin ve Siyonizmin savaş makinesini yenecek ve yeni bir barış, egemenlik ve halk demokrasisi dünyasını başlatacaktır. Siyonizm ve emperyalizm yok edilmelidir.

**Kahrolsun Emperyalizm!
Filistin'i Özgürleştirin!
Anti-Emperyalist Mücadele İçin
Zafer!**

Siyonistler kırmızı çizgiyi aştı. İsraili Siyonistler 13 Haziran'da İran'ın Natanz'daki nükleer tesisini öncelikli saldırı hedefi olarak belirlendi. Çok sayıda askeri lider ve kilit nükleer bilim adamına suikast düzenlediler ve aralarında çocukların da bulunduğu sivilleri katlettiler. Ertesi gün de dünyanın en büyük gaz sahası olan Güney Pars'ı bombalayarak İran'ın hayati enerji sektörünü hedef aldılar. Kod adı "Yükselen Aslan" olan İsrail operasyonu, daha ileri saldırganlık eylemleri için planların sinyalini veriyor gibi görünüyor. Emperyalist güçlerin orkestrasyonu ve desteği altında, İsraili Siyonistlerin savaş histerisi zirveye ulaşmıştır.

11 Haziran 2025 itibariyle Siyonist savaş suçluları, Ekim 2023'te Filistin savaşının başlamasından bu yana yaklaşık 55.100 Filistinliyi katletti. Eylül 2024'te saldırılarını Hizbullah'a odakladılar ve Aralık ayında Suriye'deki Amerikan karşıtı rejimi devirdiler. İsrail ayrıca İran'la gerginlik yaratmaya devam etti; Ocak 2024'te Devrim Muhafızları Komutanı Süleymani'yi anma mitingi sırasında büyük bir terör saldırısı, Nisan ayında Suriye'deki İran konsolosluğunun bombalanması ve Temmuz ayında Hamas Siyasi Şefi İsmail Haniye'nin öldürülmesi gibi. Batı Asya'daki (Orta Doğu) savaşı kimin başlatmaya ve

genişletmeye çalıştığına dair hiçbir soru işareti yok.

İran, "Gerçek Vaat Operasyonu"nu yürütürken bile İsrail'in saldırılarını durdurması halinde misillemeden kaçınacağını kesin bir dille ifade etmiştir. Bu stratejik itidal, İsrail'in savaş provokasyonlarına bulaşmamak ve aynı zamanda diplomatik müzakereleri canlı tutmak için hesaplanmış bir çabadır. Batı Asya'da İsrail savaş çabalarını yoğunlaştırırken, İran çatışmayı önlemeye karardır. Sadece Siyonistlerin arkasındaki emperyalist güçler tarafından kontrol edilen medya, siyah ve beyazı tersine çevirerek gerçeği çarpıtmaktadır.

İsraili Siyonistler sadece Filistin sorununun failleri değil, aynı zamanda Batı Asya'daki savaşın da baş sorumlularıdır. İsrail'deki Siyonizm tasfiye edilmediği sürece Filistin'in özgürleşmesi ve Batı Asya'da barışın sağlanması mümkün olmayacaktır.

Emperyalizm tarafından serbest bırakılan 3. Dünya Savaşı fırtınası şimdi Doğu Avrupa'dan Batı Asya (Ortadoğu) üzerinden Doğu Asya'ya doğru esiyor. NATO'nun doğuya doğru genişleme politikası Akdeniz, Basra Körfezi ve Hint Okyanusu'nu aşarak Pasifik'e ulaşmıştır. **"NATO'nun**